

Rok akademicki:

2014/15

Jednostka prowadząca:

Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej WNS

Kierunek:

Dziennikarstwo i komunikacja społeczna

Poziom:

studia drugiego stopnia (magisterskie uzupełniające), niestacjonarne

Nazwa przedmiotu:

Przedmiot fakultatywny II

Nazwa szczegółowa przedmiotu:

Analiza dyskursu medialnego

Język:

PL

Typ przedmiotu:

przedmiot fakultatywny

Przedmiot obieralny:

tak

Rok studiów, semestr:

rok I, semestr letni

Wymiar:

ćwiczenia: 20 godz.

Punkty ECTS:

ćwiczenia: 2

Forma zaliczenia:

ćwiczenia: zaliczenie z oceną

Prowadzący:

ćwiczenia: ks. prof. dr hab. Wiesław Przyczyna;

Koordynator sylabusu:

ks. prof. dr hab. Wiesław Przyczyna

Sylabus dostępny w ramach:

- [Przedmiot fakultatywny II](#) [na kierunku:] [Dziennikarstwo i komunikacja społeczna](#) (Diks), studia drugiego stopnia (magisterskie uzupełniające), niestacjonarne, I rok, semestr letni
 - [prowadzący ćwiczenia:20h/zo/2ECTS]: ks. prof. dr hab. Wiesław Przyczyna;

Wymagania wstępne:

1. Znajomość głównych mediów w Polsce.
2. Różnica między mediami publicznymi, a komercyjnymi.
3. Podstawowa wiedza o dyskursie.

Cele:

Uwrażliwienie na różnorodne możliwości opisywania świata;
określenie zakresu zainteresowań dyskursu medialnego oraz specyfiki dyskursu medialnego względem dyskursu publicznego;
wielokierunkowa analiza części składowych dyskursu medialnego w konkretnych przekazach prasowych, radiowych, telewizyjnych i internetowych oraz przygotowanie do umiejętnego ich definiowania;
określanie ról komunikacyjnych uczestników dyskursu;
uzyskanie orientacji w rekonstruowaniu kompetencji komunikacyjnych;
przygotowanie do uczestnictwa we współczesnym dyskursie medialnym;
wdrażanie do samodzielnej i krytycznej oceny współkreowanej przez media rzeczywistości;
analiza porównawcza form.

Treści kształcenia:

Definicje, zakres i cechy dyskursu we współczesnej humanistyce;
dyskurs publiczny, medialny, religijny – różnice i zależności;
zmienność ról nadawcy i odbiorcy w dyskursie medialnym (segmenty i sygnały graniczne);
zróżnicowane i zmienne kompetencje komunikacyjne uczestników dyskursu;
kulturowe uwarunkowania i ograniczenia dyskursu w ramach analizy jakościowej (m.in. formy, poziomy i charakter komunikowania, grzeczność językowa, nadużycia);
treść dyskursu;
temat dyskursu;
uczestnicy dyskursu;
adresaci dyskursu;
kontekst dyskursu.

Efekty kształcenia:

D2_W Poznanie zasad analizy dyskursu.

D2_U Wyodrębnienie poszczególnych etapów analizy dyskursu medialnego.

D2_K Umiejętność budowania własnego dyskursu.

Metody i narzędzia dydaktyczne:

Wykład, konwersatorium, rozmowa na temat problematyki omawianej w dyskursie, próby analizy dyskursu.

Sposoby sprawdzania i warunki zaliczenia:

Egzamin pisemny z teorii.

Lektury podstawowe:

Antropologia słowa. Zagadnienia i wybór tekstów, oprac. G. Godlewski, A. Mencwel, R. Sulima, Warszawa 2004.

Hallin D. C., Mancini P., Systemy medialne: trzy modele mediów i polityki w ujęciu porównawczym, Kraków 2007.

Lisowska-Magdziarz M., Analiza zawartości mediów, Kraków 2004.

Lisowska-Magdziarz M., Analiza tekstu w dyskursie medialnym, Kraków 2007.

Msza Święta w telewizji? red. W. Przyczyna, Kraków 2006.

Lektury uzupełniające:

Drożdż M., Media. Teorie i fikcje, Kielce 2005.

Goban-Klas T., Media i komunikowanie masowe. Teorie i analizy prasy, radia, telewizji i Internetu, Warszawa 1999.

Nowe media w komunikacji społecznej XX wieku, red. M. Hopfinger, Warszawa 2002.

Słownik terminologii medialnej, red. W. Pisarek, Kraków 2006.

Nęcki Z., Komunikacja międzyludzka, Kraków 1996.

Uwagi: